

РЕШЕНИЕ

№ 24303

гр. София, 21.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 22.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8000** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на П. Н. Б., ЕГН [ЕГН], срещу Заповед № 24-4332-003005/05.06.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна поради неправилно приложение на материалния закон и издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Конкретно се сочи, че в оспорения акт не е посочено кой е издал Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., с която е упълномощен полицейският инспектор за налагането на ПАМ, и не е посочена дата на управлението на превозното средство. Твърди се, че на дата 01.06.2024г. жалбоподателят е претърпял инцидент със собствения си автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС] , вследствие на който е ударил лицето си във волана и поради травмата не е могъл да бъде изпробван за алкохол с техническо средство. По тази причина му е бил издаден талон за кръвна проба, във връзка с който му е направено изследване в Окръжна болница. С оглед на това счита, че неправилно в заповедта е посочено, че е отказал да бъде тестван за алкохол, след като е дал кръвна

проба. Моли се за отмяна на заповедта. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта, както и за присъждане на сторените по делото разноси.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, издал оспорената Заповед № 24-4332-003005/05.06.2024г., чрез юрисконсулт П. изразява писмено становище за неоснователност на жалбата и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като на свой ред претендира юрисконсултско възнаграждение.

С процесната Заповед № 24-4332-003005/05.06.2024г., на П. Н. Б. е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ за това, че управлявал в [населено място] по бул. С. с посока на движение от ул. О. към бул. Х. Б. собствения си лек автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС] , като преди кръстовището с ул. Средна гора отказал да бъде изпробван за наличието на алкохол в дъха с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. № 0133. В заповедта е посочено, че мярката е въз връзка със съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 1167067 от 01.06.2024г. С акта е констатирано, че на 01.06.2024г., в 00:20 часа П. Б. е управлявал в [населено място] по бул. С. с посока на движение от ул. О. към бул. Х. Б. управлявал собствения си лек автомобил М. с рег. [рег.номер на МПС] , като преди кръстовището с ул. Средна гора поради несъобразена с възможностите на автомобила скорост самокатастрофира и отказва да бъде изпробван за наличието на алкохол в дъха с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. № 0133. На лицето е издаден талон за медицинско изследване № 0150699, според който водачът следва да се яви до 45 мин. в УМБАЛ „Св. А.“. По делото е приложен и протокола за химическо изследване № 390/03.06.2024г., видно от който в изпратените за изследване кръвни проби, взети от П. Б., е установено количество алкохол в кръвта 1,48 промила. Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед съдържащата се по делото Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., издадена от директора на СДВР във връзка със Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Възражението, че в обжалвания административен акт не е посочено кой е издал Заповед № 513з-6400/07.07.2023г., от която административният орган черпи компетентността си, принципно е вярно, но този пропуск не представлява процесуално нарушение, още по-малко съществено такова.

Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

По отношение материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с Алкотест дрегер за алкохол в кръвта. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от приложения по делото доказателствен материал, в това число от талона за медицинско изследване, в който е отбелязано, че лицето отказва да бъде проверено за употреба на алкохол с техническото средство. Следователно, с оглед приложените по делото доказателства, наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка следва да се счита за безспорно установено.

След като е категорично установено, че жалбоподателят е отказал да бъде изпробван за наличието на алкохол с техническото средство /Алкотест дрегер/ е изпълнена хипотезата на чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП и заповедта се явява издадена в съответствие с материалния закон.

Неоснователни са твърденията, че заповедта е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Вярно е, че в мотивната част на заповедта не е посочена датата, на която жалбоподателят е управлявал превозното средство, респ. е отказал да бъде проверен с техническото средство. Това обаче не води до неизясненост на фактическите обстоятелства, доколкото заповедта е издадена във връзка със съставения АУАН, а в него подробно и точно са описани констатациите и обстоятелствата около извършената проверка, в това число часът, датата и мястото. Освен това, датата на управление на превозното средство, съответно на отказа да бъде извършена проверка, е удостоверена и в талона за изследване, собственоръчно подписан от жалбоподателя. На последно място, самият жалбоподател посочва в жалбата си, че на 01.06.2026г. е претърпял произшествие, вследствие на което не е бил в състояние да му даде извършена проверката.

Несъстоятелни са твърденията, че жалбоподателят не е отказал, а не бил в състояние да му бъде извършена проверката с техническо средство. По делото няма никакви данни жалбоподателят да е претърпял травма, която да е била пречка за извършването на проверката с Алкотест.

Заповедта съответства и на целта на закона – налагането на мярката цели да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното, Заповед № 24-4332-003005/05.06.2024г. се явява законосъобразна изцяло и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разносните по делото следва да бъде отхвърлено, а да се уважи претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Н. Б. срещу Заповед № 24-4332-003005/05.06.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР.

ОСЪЖДА П. Н. Б. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: